

ICHOED HABONIEM-DROR BEHOLLAND

PRESENTEERT

**DE
ZIONISTISCHE
CANON**

UITGEGEVEN IN HET BEWEGINGSJAAR 5769

14 MEI 1948

Op de memorabele datum 14 mei 1948 werd de Israëlische onafhankelijkheid uitgeroepen, door de nieuwe premier David Ben Gurion. Deze verklaring leidde niet alleen tot een soevereine Joodse staat, maar ook tot de invasie van Israëls nieuwe buurlanden.

Op 29 november 1947 werd door de VN resolutie 181 aangenomen. Palestina zou worden opgedeeld in een Arabische en Joodse staat, en een internationaal bestuurd gebied rond Jeruzalem. De Britten zouden hun mandaat opgeven en de oprichting van de Joodse Staat werd een haalbaar doel. De Palestijnse leiders wezen echter het plan af als zijnde een onwettige inbreuk op hun recht als inheemse bevolking, terwijl de Joodse leiding uit tactische overweging akkoord ging met het opdelingsplan hoewel haar voornaamste doel, het bezit van Jeruzalem, niet gehaald werd.

Direct na de Algemene Vergadering van de VN gingen Arabische Palestijnen de straat op om te protesteren tegen de resolutie. Bussen, winkels en een synagoge werden vernield. De Joodse verzetsbeweging reageerde met het wegjagen van ongeveer 75.000 Palestijnen.

Er volgde een lange strijd tussen de Arabische en Joodse bevolking. Intussen werd door juristen van de Jewish Agency een onafhankelijkheidsverklaring opgesteld. Er werd een tijdelijk bestuur gevormd (*Moetzet HaMedina HaZmaniet*), bestaande uit o.a. David Ben Gurion en Moshe Sharett. Het bestuur keurde de verklaring goed.

Er werd een ceremonie georganiseerd die gehouden moest worden in het Museum van Tel Aviv, vandaag de dag beter bekend als de Independence Hall. De organisatie hield de bijeenkomst zo geheim mogelijk, zodat de Britten er geen stokje voor zouden kunnen steken en de Arabische legers Israël niet zouden binnenvallen voordat de onafhankelijkheid zou worden uitgesproken. Met behulp van boodschappers werden genodigden op de hoogte gesteld van de aanvang, 16.00 uur.

Het kleine zaaltje was overvol, met zo'n 250 gasten. Op de muur hing een grote foto van Theodor Herzl en op de tafels stond een microfoon waarmee de verklaring op de radio uitgezonden kon worden. De ceremonie werd geopend met het zingen van het Hatikva, het toekomstige volkslied.

De onafhankelijkheidsverklaring werd door Ben Gurion voorgelezen en hij eindigde met de (retorische) vraag aan het publiek om de stichting van de staat goed te keuren. Vervolgens vroeg hij Rabbijn Fishman om het Shehechijanoe uit te spreken.

De verklaring werd ondertekend door 37 leden van het tijdelijke bestuur. Men zong wederom het Hatikva, begeleid door een aanwezig

orkest. De staat was een feit en de ceremonie werd beëindigd. De volgende dag verlieten de Britten het mandaatgebied. Dezelfde dag viel een coalitie van Arabische landen Israël binnen. Zo'n 60.000 soldaten vielen het land binnen. Er vielen veel doden en gewonden (tijdens de oorlog sneuvelde 1 % van de Joodse bevolking in Israël).

Na vijf dagen van gevechten besloten de Verenigde Naties hun beleid te herzien en stelden graaf Folke Bernadotte aan als bemiddelaar om een alternatief aan te bevelen ten aanzien van resolutie 181. Hij werd later vanwege zijn pro-Palestijnse beleid doodgeschoten door de Lechi.

De oorlog ging intussen door en er vond een staakt het vuren plaats tussen 10 juni en 8 juli. In die maand wisten de defensie-organisaties grote hoeveelheden wapens te importeren uit Oost-Europa. Grote gebieden werden veroverd door de Joden en de Arabische legers werden tegengehouden. Pas in 1949 werd een wapenstilstand gesloten.

Het verlies wordt door de Palestijnen nog steeds *Al-Naqba* (de catastrofe) genoemd. Tijdens de onafhankelijkheidsdag, die elk jaar in Israël wordt gehouden (op 5 Ijar), herdenken veel Palestijnen deze treurdag.